

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobkyně: L. Š., bytem P., zastoupené: JUDr. Pavel Reiser, advokát se sídlem Mikulášská třída 455/9, 326 00 Plzeň, proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen ČSSZ), v řízení o žalobě ze dne 23.5.2016 proti rozhodnutí žalované ze dne 30.3.2016 č.j. X o výši invalidního důchodu,*

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 30.3.2016 č.j. X a jemu předcházející rozhodnutí ze dne 2.12.2015 č.j. X se z r u š u j í a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátu JUDr. Pavlovi Reiserovi se přiznává odměna ve výši 4.719,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 730152399/0800, VS 11308.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 23.5.2016 se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 30.3.2016 č.j. X. Uvedla, že rozhodnutím ze dne 2.12.2015 jí byl přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Výše invalidního důchodu byla stanovena na 6.200,-Kč měsíčně, a to s odkazem na čl. II bodu 3 zákona č. 220/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., *o důchodovém pojištění* (dále jen **zákon**). Proti stanovené výši invalidního důchodu podala námitky, neboť výše důchodu nepostačuje ani k zajištění jejích základních životních potřeb. Nesouhlasila s tím, aby důchod byl stanoven přepočtem z důchodu, který jí byl přiznán rozhodnutím ze dne 27.7.2004, neboť toto rozhodnutí vycházelo z osobního vyměřovacího základu zjištěného za roky 1986-2003, kdy byla na rodičovské dovolené a pečovala o osobu blízkou. V dalších letech však řádně

pracovala, dosahovala běžných výdělků a byla účastna na důchodovém pojištění. Aplikaci výše uvedeného přechodného ustanovení považuje za velmi nespravedlivou, resp. nezákonnou. Nepovažuje za správné, aby v případě úplně jiné diagnózy a s tím souvisejícího vzniku invalidity 3. stupně byl její současný invalidní důchod počítán fakticky pouze z výdělků dosahovaných v letech 1986-2003. Aplikace uvedeného ustanovení absolutně popírá jakýkoli pojistný princip, když při stanovení invalidního důchodu není zohledněna doba její účasti na důchodovém pojištění a výše odváděného pojistného za dobu do vzniku invalidity třetího stupně. Přiznaná výše invalidního důchodu neposkytuje přiměřené hmotné zabezpečení při nezpůsobilosti k práci a žalobkyni odsuzuje žít na hranici hmotné nouze a to přesto, že celý život dle svých možností pracovala. Žalobkyně současně požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce, pokud možno z řad advokátů. (*K žalobě připojila i kopii napadeného rozhodnutí.*)

Jelikož žaloba nesplňovala zákonem stanovené náležitosti, vyzval soud žalobkyni usnesením ze dne 30.5.2016 č.j. 16Ad 63/2016-13 k odstranění jejích vad. Dne 14.6.2016 doručila žalobkyně doplnění své žaloby, ve kterém uvedla, že s prvoinstančním rozhodnutím souhlasí, co do stanovení stupně invalidity a napadá pouze výši invalidního důchodu, respektive způsob, jakým byla stanovena. Závěrem navrhl, aby soud napadené jakož i jemu předcházející rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Usnesením zdejšího soudu ze dne 1.7.2016 byl žalobkyni ustanoven zástupce JUDr. Pavel Reiser, advokát se sídlem Mikulášská třída 455/9, 326 00 Plzeň a byla odmítnuta její žádost o osvobození od soudních poplatků.

Napadeným rozhodnutím ze dne 30.3.2016 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobkyně a *potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 2.12.2015*, kterým byl žalobkyni od 19.11.2015 zvýšen invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně podle § 56 odst. 1 písm. d) a § 41 odst. 3 zákona a čl. II bodu 3 zákona č. 220/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb. tak, že činí 6.200,-Kč měsíčně. Podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen **OSSZ**) Plzeň-město ze dne 19.11.2015 je žalobkyně od 19.11.2015 invalidní pro invaliditu třetího stupně podle § 39 odst. 2 písm. c) zákona; pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu činí 70%. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 30.3.2016 bylo mimo jiné uvedeno, že v námitkách ze dne 7.12.2015, žalobkyně nesouhlasila s výší invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně. Přestože žalobkyně nežádala přezkoumání posudku o zdravotním stavu, ČSSZ provedla dne 6.1.2016 recenzi posudku OSSZ Plzeň - město ze dne 19.11.2015. *Novým posudkem o invaliditě ze dne 19.2.2016 vypracovaným lékařem ČSSZ* bylo zjištěno, že žalobkyně je invalidní pro invaliditu třetího stupně, když rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., odd. E, položce 1d) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., o *posuzování invalidity* (dále jen **vyhláška**), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 50-70%; lékař ČSSZ stanovil míru poklesu pracovní schopnosti horní hranicí daného procentního rozmezí, tj. 70%, a tato hodnota ve smyslu § 3 vyhlášky nebyla změněna; den změny stupně invalidity žalobkyně byl

stanoven na 19.11.2015. Také žalovaná citovala § 41 odst. 3 zákona a čl. II bodu 3 zákona č. 220/2011 Sb.

Dále bylo uvedeno, že vzhledem k tomu, že žalobkyni vznikl před 1.1.2010, konkrétně dne 10.5.2004, nárok na částečný invalidní důchod, který se dle článku II bodu 8 zákona č. 306/2008 Sb. ve výši, v jaké náležel ke dni 31.12.2009, považoval od 1.1.2010 za invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, a při kontrolní lékařské prohlídce konané po roce 2011, tj. dne 19.11.2015, bylo zjištěno, že žalobkyně je invalidní pro invaliditu třetího stupně, použije se na základě článku II bodu 3 zákona č. 220/2011 Sb. při stanovení nové výše procentní výměry invalidního důchodu nejvýše koeficientu 2.

Před provedenou změnou výše invalidního důchodu žalobkyně činila procentní výměra invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně 1.900,-Kč měsíčně. Po vynásobení uvedeným koeficientem v hodnotě 2 činí výše procentní výměry invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně 3.800,-Kč měsíčně. Základní výměra tohoto důchodu činí 2.400,-Kč měsíčně. Celkem tedy žalobkyni náleží od 19.11.2015 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně ve výši 6.200,-Kč měsíčně.

K námitkám žalobkyně týkajícím se hodnocení získané doby pojištění a příjmů dosažených po roce 2004, tj. po datu vzniku invalidity, ČSSZ uvedla, že pro výši procentní výměry invalidního důchodu se procentní sazbou hodnotí každý celý rok doby pojištění získané do data vzniku invalidity, nikoliv do data její změny. Vzhledem k tomu, že byl částečný invalidní důchod přiznán od 10.5.2004, byla žalobkyni při výpočtu výše částečného invalidního důchodu započtena doba pojištění, kterou získala do tohoto data. Dále se ve smyslu § 41 odst. 4 a 5 zákona pro výši procentní výměry invalidního důchodu jako doba pojištění započítává i tzv. dopočtená doba, tedy doba ode dne vzniku nároku na invalidní důchod do dosažení důchodového věku, přičemž u žen se bere v úvahu důchodový věk stanovený pro ženy, které nevychovaly žádné dítě. Důchodový věk ženy narozené X, která nevychovala žádné dítě, dle § 32 odst. 3 zákona ve znění účinném ke dni 10.5.2004 činí 63 let. Žalobkyni byla z toho důvodu započtena tzv. dopočtená doba od 10.5.2004 do X, tj. do dosažení věku 63 let. Touto dopočtenou dobou je namítané období od roku 2004 do roku 2014 pokryto, jak je uvedeno v osobním listu důchodového pojištění (dále jen **OLDP**) ze dne 20.7.2004. Při změně stupně invalidity žalobkyně z prvního na třetí stupeň ke dni 19.11.2015 již nedochází k novému výpočtu, ale je proveden přepočet výše invalidního důchodu. K požadovanému OLDP, který měl být dle žalobkyně součástí napadeného rozhodnutí, ČSSZ uvedla, že OLDP je součástí pouze těch rozhodnutí, kterými dochází k přiznání důchodové dávky. Vzhledem k tomu, že v případě žalobkyně šlo pouze o změnu stupně invalidity, kdy se v souladu s ustanovením § 41 odst. 3 zákona vychází z procentní výměry invalidního důchodu, který náležel ke dni, který předchází dni, od něhož došlo ke změně stupně invalidity, nový OLDP se nevyhotovuje. ČSSZ proto shledala námitky žalobkyně jako nedůvodné.

Z obsahu vyžádaného posudkového spisu OSSZ Plzeň-město vedeného ohledně žalobkyně a v něm založeného záznamu o jednání a posudku o invaliditě této OSSZ ze dne 19.11.2015 a záznamu o jednání a posudku o invaliditě v řízení o námitkách vypracovaného ČSSZ pracoviště Plzeň dne 19.2.2016 soud zjistil, že žalobkyně byla uznána od 19.11.2015 invalidní pro invaliditu třetího stupně dle § 39 odst. 2 písm. c) zákona; doba platnosti posudku: 30.11.2016. Dále ze založeného záznamu o jednání a posudku o invaliditě OSSZ Plzeň-město ze dne 23.6.2016 (jednalo se o kontrolu invalidity) vyplývá, že žalobkyně byla

uznána od 23.6.2016 nadále invalidní pro invaliditu druhého stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) zákona, nejedná se již o invaliditu třetího stupně (*doba platnosti posudku: 30.9.2019*).

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 27.10.2016 mimo jiné sdělila, že jádrem daného sporu není stanovení stupně invalidity, nýbrž pouze výše stanoveného invalidního důchodu, respektive způsob jejího stanovení. Žalobkyně byla od 10.5.2004 poživatelkou částečného invalidního důchodu, od 1.1.2010 transformovaného na invalidní důchod prvního stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona. Od 19.11.2015 byla provedena změna na invalidní důchod třetího stupně podle § 39 odst. 2 písm. c) zákona. Proces výpočtu výše invalidního důchodu třetího stupně byl žalobkyni vysvětlen v prvoinstančním rozhodnutí, v němž byl tento i odůvodněn odkazy na příslušná zákonná ustanovení. Postup pro výpočet výše procentní výměry invalidního důchodu třetího stupně byl žalobkyni objasněn nejen v prvoinstančním rozhodnutí žalované, nýbrž i v rozhodnutí námitkovém. Žalobkyně tak dle názoru žalované byla dostatečně seznámena se způsobem výpočtu, a stejně tak byla seznámena i s faktem, že tento výpočet vychází ze zcela jednoznačných zákonných ustanovení, která určují matematické hodnoty, z nichž se v dané problematice vychází. Což znamená, že je jasně daný zákonný postup pro případ změny invalidity z prvního na třetí stupeň. Jestliže s tímto postupem žalobkyně nesouhlasí, pak nelze než konstatovat, že žalovaná je výkonným orgánem vázaným zákonnými předpisy, které je povinna dodržovat. Žalovaná i nadále trvala na svém rozhodnutí a soudu navrhla zamítnutí žaloby.

Ze zasláního *dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně* vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 30.3.2016 bylo žalobkyni doručeno dne 6.4.2016, a obsah spisu odpovídá skutečností uvedeným v napadeném rozhodnutí i vyjádření žalované. Dále soud zjistil, že založené žádosti o invalidní důchod ze dne 17.6.2004, že žalobkyně požádala o uznání péče o své dvě děti (dcera V., nar. X a syn I., nar. X), ovšem v OLDP ze dne 7.7.2004 jí byla započtena péče o dítě pouze od X.1985 do X.1986 (celkem 123 dnů). Doba péče o syna žalobkyně (od X.1992 do X.1996) není v OLDP vůbec zaznamenána a je vedena jako náhradní doba pojištění - nezaměstnanost. Dále bylo zjištěno, že rozhodnutím ze dne 15.7.2016 č.j. X byl žalobkyni od 14.8.2016 snížen invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně.

Žalobkyně ve svém vyjádření dne 12.12.2016 uvedla, že se seznámila se stanoviskem žalované ze dne 27.10.2016 a i po jeho prostudování je přesvědčena, že žalovaná nepostupovala správně a pro výpočet důchodu použila, pravděpodobně správný matematický výpočet, ale nesprávný základ, neboť nebylo zohledněno, že po rodičovské dovolené pracovala a dosahovala příjmů, jež měly být zohledněny při vyměření výše důchodu a nebyly.

Ústního jednání u zdejšího soudu dne 23.2.2017 se zúčastnila žalobkyně, její zástupce i zástupkyně žalované. Žalobkyně k dotazům soudu uvedla, že syn I. se narodil X a vzhledem k tomu, že se narodil s vadou sluchu, byla jí po skončení řádné rodičovské dovolené na základě lékařského posouzení zdravotního stavu syna prodloužena rodičovská dovolená do sedmi let věku dítěte, a to do X.1999; doklad by měli mít na OSSZ Plzeň-město. Po dobu evidence úřadu práce přes pracovní agenturu Adecco sice s vědomím úřadu práce pracovala, ale jednalo se pouze o dohody o provedení práce, aby si mohla vydělat povolený limit. Až

když pracovala takto u firmy Tesco, teprve tam se jí podařilo, že získala práci na základě pracovní smlouvy. Žalobkyně dále uvedla, že vzhledem k tomu, že od 19.11.2015 byla uznána invalidní pro invaliditu třetího stupně, byla propuštěna ze zaměstnání firmou Tesco, kde pracovala jako prodavačka v provozu. Po dobu, kdy byla uznána invalidní pro invaliditu třetího stupně, nikde nepracovala. Od června 2016, kdy jí byl snížen stupeň invalidity, sice pracovala v Tesco nikoli na základě pracovního poměru, ale pouze dle potřeb zaměstnavatele, takže se vlastně jedná o dohodu o provedení práce. *Zástupce žalobkyně závěrem uvedl, že s ohledem na tvrzení uvedená v žalobě, kdy se zpochybňuje kontinuita invalidity ze stejných příčin, ale žalobkyně tvrdí, že invalidita posuzovaná v roce 2015 je z příčin zcela jiných, neměl být přepočítán původní invalidní důchod z roku 2004, ale při výměře měl být zjištěn a nově stanoven důchod k roku 2015. Z tohoto důvodu napadené rozhodnutí trpí vadou, pro kterou by mělo být zrušeno a vráceno k novému posouzení a rozhodnutí. Současně požádal o náhradu nákladů řízení ustanoveného zástupce. Zástupkyně žalované závěrem sdělila, že vzhledem k nesrovnalostem v zápočtu pojištění do 31.12.1995 ponechává rozhodnutí na úvaze soudu.*

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění (soudní řád správní, dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Ve věcech důchodového pojištění *rozhoduje specializovaný samosoudce*, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.*).

Dle § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 a 5 *s.ř.s.* je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo a soud přihlíží ve vztahu k žalobním bodům na rozhodnutí uvedených správních orgánů jako na jeden celek. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Podle § 75 odst. 1 *s.ř.s.* je pro soud rozhodující skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*).

S účinností od 1.1.2010 je stanoveno v § 39 zákona následující:

(1) Pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

(2) Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla

- a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,
- b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,
- c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

(3) Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem.

Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Podle § 41 odst. 3 zákona **při změně stupně invalidity se nově stanoví výše invalidního důchodu**, a to ode dne, od něhož došlo ke změně stupně invalidity. Nová výše procentní výměry invalidního důchodu se stanoví jako **součin procentní výměry invalidního důchodu**, který náležel ke dni, který předchází dni, od něhož došlo ke změně stupně invalidity, **a koeficientu**, který se vypočte jako podíl procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v odstavci 2, která odpovídá novému stupni invalidity, a procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v odstavci 2, která odpovídá dosavadnímu stupni invalidity. Koeficient podle věty první se stanoví s přesností na 4 platná desetinná místa.

Dle části první čl. II bodu 3 zák. č. 220/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony
Vznikl-li nárok na částečný invalidní důchod před 1. lednem 2010 a při kontrolní lékařské prohlídce konané po roce 2011 je zjištěna invalidita druhého stupně, náleží invalidní důchod v dosavadní výši, a je-li zjištěna invalidita třetího stupně, použije se při stanovení nové výše procentní výměry invalidního důchodu nejvýše koeficientu 2. Vznikl-li nárok na částečný invalidní důchod před 1. lednem 2010 a v období od 1. ledna 2010 do 31. prosince 2011 došlo ke změně stupně invalidity z prvního stupně na druhý nebo třetí stupeň invalidity, popřípadě na druhý stupeň invalidity a poté z druhého stupně na třetí stupeň invalidity nebo na třetí stupeň invalidity a poté z třetího stupně na druhý stupeň invalidity, a po 31. prosinci 2011 dojde ke změně stupně invalidity
a) ze druhého stupně na první stupeň, použije se při stanovení nové výše procentní výměry invalidního důchodu koeficientu 0,6667,
b) ze třetího stupně na druhý stupeň, použije se při stanovení nové výše procentní výměry invalidního důchodu koeficientu 0,3333,
c) ze třetího stupně na první stupeň, použije se při stanovení nové výše procentní výměry invalidního důchodu koeficientu 0,2222,
d) ze druhého stupně na třetí stupeň, použije se při stanovení nové výše procentní výměry invalidního důchodu koeficientu 1,3333.

Žalobkyně ve své žalobě nesouhlasila s výpočtem výše jejího invalidního důchodu z důvodů v ní uvedených. Vzhledem k tomu, že byl invalidní důchod přiznán žalobkyni již od 10.5.2004 (*částečný invalidní důchod, následně transformovaný na invalidní důchod prvního stupně*), tento jí náležel po celou dobu a následně došlo pouze ke změně stupně invalidity, žalovaná v souladu se zákonem vycházela při určení nově vypláceného důchodu pro invaliditu třetího stupně z dříve určeného důchodu, přičemž ve svém výpočtu zohlednila příslušný koeficient. Soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí i podklady, které žalovaná použila při výpočtu invalidního důchodu v roce 2004, přičemž zjistil, že žalovaná pochybila, když v roce 2004 neuvedla v OLDP žalobkyně správně veškeré pojistné doby a při přiznání částečného invalidního důchodu dne 10.5.2004 bylo období od X.1991 do X.1995 vykázáno žalobkyni jako náhradní doba - uchazeč o zaměstnání, které je hodnoceno pouze 80%, ačkoliv žalobkyně

v tomto období pečovala o svého syna I. (od jeho narození X do X.1996), za což jí náleží 100% započtení podle počtu dnů této péče. *Žalovaná tedy musí vycházet ze správně zjištěné této doby pojištění, která bude základem pro nový výpočet invalidního důchodu žalobkyně.* Soud v tomto směru upozorňuje žalobkyni, že zvýšení jejího invalidního důchodu bude spíše nepatrné, v řádu maximálně desítek korun.

Dále soud uvádí, že žalobkyně se mylí, pokud se domnívá, že při stanovení invalidního důchodu nebyla zohledněna doba její účasti na důchodovém pojištění, neboť již při přiznání invalidního důchodu v roce 2004, jak je zřejmé i z OLDP připojeného k rozhodnutí ze dne 27.7.2004, byla celková doba pojištění dopočtena do data vzniku nároku na starobní důchod (tzv. *dopočtená doba*) pro ženy, které nevychovaly žádné dítě, stejného narození jako žalobkyně dle tehdy platného zákona, tj. do X, k němuž byla uvedena doba pojištění 42 roků a 306 dnů, po snížení náhradní doby pojištění pak doba pojištění činila 41 roků a 113 dnů. Výše invalidního důchodu není vázána na životní minimum či životní náklady toho kterého pojištěnce, ale toliko na získanou dobu pojištění a v ní dosahovaného příjmu, z něhož bylo odváděno pojištění. Pokud nemá pojištěnec dostatečný příjem pro živobytí, má možnost v rámci sociálních předpisů požádat např. o různé dávky, které jsou ale upraveny jinými předpisy než zákonem o důchodovém pojištění.

Pokud se týká výpočtu při změnách stupně invalidity (*zvýšení či snížení*) – nedochází k novému výpočtu, ale je nutno použít tzv. koeficientů stanovených v zákoně (§ 41 odst. 3 zákona) a v tomto případě i části první čl. II (*přechodná ustanovení*) bodu 3 zákona č. 220/2011 Sb. Což znamená, že pokud je žalobkyně výdělečně činná, tak vyměřovací základy (dále jen *VZ*) od roku 2005 nemají vůbec žádný vliv na výši důchodu. Úprava byla provedena i kvůli tomu, že část pojištěnců pobírajících tehdy částečný invalidní důchod se stala plně invalidními, ale protože nezískali potřebnou dobu pojištění v rozhodné době před vznikem této invalidity, neměli nárok na výplatu plného invalidního důchodu. Za současné právní úpravy i ten, kdo nezískal v rozhodné době potřebnou dobu pojištění, ale pobírá invalidní důchod, dosáhne na výplatu důchodu pro vyšší stupeň invalidity. Z uvedeného je zřejmé, že každá úprava není úplně ke všem pojištěncům spravedlivá, vždy se najde někdo, vůči komu je nespravedlivá, ale jak žalovaná, tak i soud, jsou povinni platnou zákonnou úpravu respektovat a vycházet z ní, byť s tím žalobkyně nesouhlasí.

Nad rámec pak soud uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobkyni byl rozhodnutím ČSSZ ze dne 15.7.2016 č.j. X od 14.8.2016 snížen invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, musí být i v tomto případě její invalidní důchod k rozhodnému datu přepočítán, ovšem opět s přihlédnutím ke znění zákona, tedy opět za využití tzv. koeficientu.

Soud v průběhu soudního řízení zjistil, že žalobkyni nebyla v roce 2004 správně vykázána jí získaná doba pojištění ohledně péče o dítě. Tuto skutečnost měla žalobkyně možnost sice namítat již tehdy, což nevyužila, ale tato další zjištěná doba pojištění má velmi malý vliv na celkovou dobu pojištění a tím i na výši invalidního důchodu, ovšem lze v ní spatřovat nesprávnost rozhodnutí žalované. Jedině a pouze proto **soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 30.3.2016 a jemu předcházející rozhodnutí ze dne 2.12.2015 zrušil** a věc

vrátil žalované k dalšímu řízení (*výrok I. rozsudku*). Prokáže-li žalobkyně, na níž spočívá důkazní břemeno, že jí uváděnou další péčí o syna I. po dosažení čtyř let věku do jeho sedmi let ze zdravotních důvodů splňuje další dobu pojištění, zohlední žalovaná i tuto skutečnost při vydání nového rozhodnutí o výši invalidního důchodu žalobkyně.

Žalovaná tedy po právní moci tohoto rozsudku vydá nové rozhodnutí o přiznání tehdy částečného invalidního důchodu od 10.5.2004 (*od 1.1.2010 se jedná o invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně*) při respektování závazného právního názoru soudu, rovněž zohlední ustanovení § 55 odst. 1 a 2 zákona, týkající se zániku nároku na důchod a jeho výplatu; dále vydá rozhodnutí ohledně změny invalidity žalobkyně z prvního na třetí stupeň od 19.11.2015, čímž bude realizovat rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23.2.2017 č.j. 16Ad 63/2016-54. Žalovaná také zohlední změnu ve výši invalidního důchodu i ohledně rozhodnutí o snížení invalidity žalobkyně ze třetího na druhý stupeň invalidity od 23.6.2016, k němuž došlo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení (*výrok II. rozsudku*) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 věta první a odst. 7 s.ř.s., podle nichž má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl a jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Žalobkyně byla v řízení úspěšná, ale ze zcela jiných důvodů, než namítala v žalobě, navíc jí byl pro řízení ustanoven zástupce soudem, tedy jí náklady za zastupování nevznikly a jiné své hotové výdaje soudu nedoložila. Proto nebyla žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení přiznána.

Žalobkyni byl pro řízení o žalobě soudem ustanoven zástupcem advokát JUDr. Pavel Reiser, v takovém případě dle § 35 odst. 8 věta první s.ř.s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí stát. Odměna za zastoupení ve výši 4.719,- Kč byla stanovena dle § 9 odst. 2, § 7 bod 3. vyhl. č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*, v účinném znění (dále jen *AT*) za 3 úkony (*převzetí a příprava zastoupení, vyjádření žalobkyně ze dne 12.12.2016 a účast na jednání u soudu dne 23.2.2017*) dle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) *AT* a za 3 paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 *AT*. To vše pak bylo navýšeno o DPH ve výši 21 % (819,- Kč) v souladu s ust. § 57 odst. 2 s.ř.s., neboť zástupce žalobce je plátcem DPH. Předmětná částka ve výši 4.719,- Kč bude vyplacena jmenovanému advokátovi na jím uvedený účet (*výrok III. rozsudku*) z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 23. února 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně